

VICTORIA BENEDICTSSON

**TELEFOONISSA:
YKSINÄYTÖKSINEN
KUVAUS**

Victoria Benedictsson

Telefoonissa: Yksinäytöksinen kuvaus

«Public Domain»

Benedictsson V.

Telefoonissa: Yksinäytöksinen kuvaus / V. Benedictsson — «Public Domain»,

Содержание

TELEFOONISSA	5
Конец ознакомительного фрагмента.	9

Victoria Benedictsson

Telefoonissa: Yksinäytöksinen kuvaus

TELEFOONISSA

HENKILÖT:

Kihlakunnan tuomari Eskilson. Maaseututuomari.

Siiri, hänen veljensä tytär.

Ida, hänen sisarensa tytär.

Birger, Idan sulhanen.

Nilla, vanha talouden hoitaja.

Notario.

Tytöt.

Tapaus tuomari Eskilsonin konttoorissa.

Iso huone, vanhanaikaiset huonekalut. Vasemmalla iso kirjoituspöytä, ihan sen vieressä telefontuoli. Isot akkunat, pienillä ruuduilla, verhottu paksuilla tummilla villauutimilla. Oikealla iso vanhanaikainen uuni, jonka ala-osasto muodostaa penkereen, jolle on asetettu kaksi suurta kukkavaasia, ilman kukkia. Uunin lähellä pienempi pöytä. Ovia perällä. Oikealla pienempi pöytä, vievä käytävään; ylhäällä oven päällä ympyräinen lasi-ikkuna, ulkoa verhottu uutimella; ovi avautuu sisään päin. Kirjahyllyjä, täynnä paksuja kirjoja, asiakirjoja y.m. papereja. Pari suurta mukavaa nojatuolia. Vasemmalla seinällä vanha kaappi. Lamppu kirjoituspöydällä on sytytetty. Pienemmällä pöydällä on ompelurasia.

SIIRI (istuu ja kirjoittaa. Telefontuoli helisee. Hyökkää ylös ja puhuu telefoniin.) Sinäkö se olet Kalle? (Äänettömyyttä. Hän kuuntelee.) Miksi et ole soittanut kertaakaan näinä kahtena päivänä.

* * * * *

Sitä minä juuri epäilinkin. Sinun äänesi kaikuu niin vieraalta. Voitele talilla jalkapohjasi ja kääri villasukka kaulaasi illalla, kun rupeat levolle; mutta käännä sukka nurin, muuten siitä ei ole apua. Niin minä aina teen, kun olen vilustunut.

* * * * *

Mille sinä naurat?

* * * * *

Siltä se ihan kuului, niinkuin olisit nauranut.

* * * * *

Vai niin! – Tiedätkös, minä jään aivan yksin kotia koko illaksi. Toiset kaikki menevät tanssiaisiin.

* * * * *

Hyvä Jumala, – pitäisihän sinun tietää, ettei minulla ole pukua, millä tanssiaisiin menisin.

* * * * *

Kyllä Ida menee. Ja notario myöskin. Et usko kuinka hän hakkailee Idaa.

* * * * *

Ida on kovasti ihastunut häneen, olen siitä ihan varma. Ja setä on aikalailla torunut häntä siitä. Minä kuulin itse, ovi oli vähän raollaan. Hän sanoi Idalle, että hänen sulhasensa on parain ihminen maan päällä ja että on synty ja häpeä, että Ida käyttäikse sillä tavoin häntä kohtaan.

* * * * *

Oh! hän meni kai kihloihin sentähden, että tuo mies oli niin rikas.

* * * * *

Sitä en tiedä, mutta minä olen kuullut tyttöjen puhuvan hänestä. Seuroissa kuuluu hän olevan oikea jörö, tulee aina sisään huoneisiin isot ratsassaappaat jaloissa. Hän ei ole ensinkään "chic", niinkuin sanotaan. – Tiedätkö mitä "chic" merkitsee.

* * * * *

Olla oikein stiili eli moderni, – niinkuin notario. Ida sanoo aina hänen olevan *chic*.

* * * * *

Sinä!? Sitä ei sinusta tule ikinä?

* * * * *

Nyt sinä saisit hävetä. Milloin minä olen sitä sanonut? Sinä olet pitkä roikale, sinulla on suuret korvat ja hoikat sääret, mutta kyllä minä pidän sinusta kumminkin kaikissa tapauksissa.

* * * * *

Ole huoleti! Se ei voisi minulle milloinkaan johtua mieleen. Minä tiedän ihan tarkoilleen, minkä näköisen minä haluaisin sulhaseni olevan. Ei vähääkään sinun näköisesi ja sitten tulee hänen olla hyvän ja ymmärtäväisen ja —

* * * * *

Hei, kuinka sinä olet utelias notarion suhteen. Niin, setä sanoo, että hän voi päästä varatuomariksi jo ensi käräjien jälkeen. Hän tulee lopettamaan vähintään valtioneuvoksena, sanoi setä ja – (keskeyttää äkisti, istuu pulpetin ääreen kirjoittamaan.)

TUOMARI. No, se on oikein, että teet työtä tipaseni. (Telefooni kello soi.) Kuka nyt vielä telefontia helistää, tähän aikaan?

SIIRI. Minä otan selvän. (Menee telefontille.) Kuka siellä? (Tuikeasti telefontiin.) Anna olla soittamatta; minulla ei ole aikaa. (Menee paikalleen.)

TUOMARI. Kuka se oli?

SIIRI. Kalle vaan.

TUOMARI. Vai niin, nimismiehen poika! Minä en ymmärrä, mitä tapaa sekin on, että annetaan pojan mellastaa telefontilla, minä tahdon —

SIIRI. Ei, anna olla, setä. Minä totutan hänet kyllä siitä.

TUOMARI. Tee se. No, hyvästi tipaseni. Älä nyt ole pahoillasi, vaikka pitää jäädä yksin kotia. Sinä olet vielä nuori ja se on vaan turhuutta kaikki tyyni. Teet paljon viisaammin, kun istut täällä ja teet työtä! – ja vielä se sinunkin aikasi tulee. Hyvästi nyt vaan. Älä nyt ole pahoilla mielin. (Menee.)

SIIRI (soittaa äkäisesti telefontia; tulee kärsimättömäksi, soittaa uuden kerran). Oletko siellä, Kaarlo? (Kuuntelee.) Enkö minä ole sanonut sinulle satoja kertoja, että kun et saa vastausta minulta, odota kauniisti ja ole ääneti, mutta älä mene telefontin luota, ennenkuin minä soitan täältä. Nyt sinä taas helisytit sitä sillä aikaa, kuin setä oli täällä. Semmoista ei saa enää milloinkaan tapahtua, muista se – Mitä sinä tahdoit sanoa?

* * * * *

(Elävästi.) Mitä puhut? Onko Idan sulhanen siellä?

* * * * *

Sepä hauskaa: minä tahdon mielelläni nähdä hänet.

* * * * *

Jos hän ratsastaa oikotietä, ei mene puolta tuntiakaan, kun hän on täällä. Mutta sano hänelle, että Ida tulee vasta myöhällä kotia.

* * * * *

Minä. – Hm, minä istun täällä huoneessa koko illan ja kirjoitan. Hyvästi, hyvästi! (Nyökkää telefontille. Istuu kirjoituspöydän ääreen ja selailee papereja.)

IDA. Rakas Siiri, tahdotko ottaa neulan ja lankaa ja ommella tuon napin tuohon hansikkaaseeni. Ei kellään toisella ole aikaa – Huh, hirmuista kuinka kuuma minulla on!

SIIRI (ompelee napin).

IDA (huutaa ulos perälle). Hyvä notario, minä unohdin viuhkani sinne ylös pöydälleni.

NOTARIO (tuoden viuhkaa). Valtikka hältä vaan puuttui, – minulla on kunnia —

IDA. Välttää epäsusiotani! Kas niin! Hyvästi, pikku Siiri; kiitos avustasi! (Ida ja notario menevät.)

TYTÖT (tulevat perältä). Hyvästi Siiri!

SIIRI. Tulkaa sisään, tulkaa sisään; antakaa minun katsella teitä.

VANHEMPI (kääntelee itseään ympäri). No?

SIIRI. Niin kaunis!

NUOREMPI. Voit uskoa että oppilasten kukkaistanssi, se on jotain. Me kaksi tanssimme *pas de deux*. Katso näin! (Tanssivat.)

SIIRI. Voi kuinka se mahtaa olla suloista!

NUOREMPI. Mutta vaikeata, saat uskoa. Täytyy olla niin notkea ja kepeä.

Katso näin! (Ottaa muutamia tanssiasemia.)

VANHEMPI. Oletko sinä hupsu! Meidän täytyy kiirehtiä. Hyvästi Siiri!

NUOREMPI. Hyvästi! (Juoksevat ulos.)

SIIRI (heittäytyy tuolille kirjoituspöydän ääreen ja kätkee kasvonsa käsiinsä. Poistuvan vaunun kolinata kuuluu ulkoa.)

NILLA (sivuovesta). Rakas pikku Siirini! Täytyykö hänen istua yksin täällä ja ikävöidä?

SIIRI (pyyhkii silmänsä). En minä ole ollenkaan ikävissäni. (Rupeaa kirjoittamaan.)

NILLA. Olisiko se sitte ihmeellistä – se! Kun on nuori ja jalat vavahtelee, kun vaan ajatteleekin tanssia, – ja sitten saapi istua yksin täällä! Mutta minulla on jotain pikku työlleni.

SIIRI. Onko Nillalla?

NILLA. Onpa niinkin. Enkö minä saa koota vähän jotain hänelle, jonka täytyy kotia jäädä ikävään, kysyn minä. – "Mitä enemmän, sitä parempi" – sanoi tuomari. Ja nytpä hän saakin nähdä.

SIIRI. Nilla on aina niin hyvä.

NILLA. No, enkö olisi sitte! – minun ainoalle pikku ystävälleni. (Menee ulos ja tulee kohta takaisin makeisten kanssa.) Kas näin; nyt saa Siiri herkutella miten vaan tahtoo. Ja hyvästi nyt, pikku tyysäni, hyvästi! (Menee.)

SIIRI (istuu ja miettii). Kalle parka! Jos minä kumminkin telefoneerais hänelle tästä kaikesta. (Järjestää virvokkeita. Pudistaa alakuloisesti päätään, mutta ilostuu kohta jälleen. Panee rivakasti tuolin pöydän ääreen ja näyttää niinkuin puhuisi jollekin. Tarjoaa vadeista, ottaa viinipullon ja panee korkkivääntiön siihen.)

NILLA. No, voitteko nyt ajatella kummempaa! Ida neiden sulhanen on tullut, – hevosella ratsastanut niinkuin paha olisi kintereillä.

SIIRI (laskee pullon). Vai niin.

NILLA. Hän tahtoi hämmästyttää Ida neitiä, sanoi hän ja jääpi tänne yöksi.

SIIRI. Oo, hän on hämmästyttävä, sen takaan.

NILLA. Minä kehoitin häntä menemään saliin, mutta hän sanoi tulevansa mieluummin tänne, niin olisi joku, jonka kanssa saisi puhella. (On puhuessaan korjannut virvokkeet.) Kas tuossa! Kun minä vaan pääsisin pois! (Menee sivuovesta.)

BIRGER (ratsastuspuvussa). Antakaa anteeksi, että näin tunkeudun tänne häiritsemään. – Minä olen kai tavallaan esitetty teille? – eli oikeammin sanoen ilmoitettu.

SIIRI (tervehtii arasti).

BIRGER. Te kai tunnette minut jo ennestään hiukan, Idan kautta?

SIIRI. Ky-yllä!

BIRGER. Minä pyydän, että kohtelette minua kuin vanhaa tuttavata ainakin. Minä en voi tässä puvussa mennä morsiantani tapaamaan, vaan olen pakoitettu odottamaan siksi, kunnes hän tulee kotia.

SIIRI. He saapuvat kai vasta hyvin myöhään.

BIRGER. Ja te arvelette, ettette viihdy minun seurassani niin kauan.

SIIRI. Tahdotteko istua? Eli menettekö mieluummin saliin?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.